

JENEI GYULA
Örökös
– avagy írók a vízben

régi ős emléke kísér (írótábor, kilencvenkilenc, berek), ahogy az állomásról a központ felé megyek. mintha k.-t látnám baseballsapkában, farmeringben, szakállasan. biciklis falusiakkal beszélget. de nem! ő nem lehet. voltam a temetésén.

a szállóban a recepciós azt mondja, az írók odakint áznak a medencékben. fürdőgatyát húzok, keresni indulok őket, ám a strandvendégek mind idegenek: sok a nyugdíjas, az öreg. pár év múlva én is az leszek.

ferdek a délutáni fények, a gyógyvíznek szaga van. jó szaga. a tyúkszemáztató emberekkel teli, s ott ül sz., a halk szavú szófaragó, a gyógyteákkal flörtölő költő és rajzoló, aki mindig takarékosan kínálgatja a jóféle házi pálinkát, mondván, hogy másoknak is jusson... de mégsem! hisz ő is már régen egy égi medencében húzza magára nyakig a forró vizet, s hajnalonként ott csavarja el csitri mondatlányok fejét, azok meg olyan avantgárd tartalmakat suttognak a fülébe, hogy sz. elpirul. leánytól, szótól, pálinkától vagy a forró víztől? ki tudja!

ott meg mintha a fiú jönne az örökösben, egykori bencés diák (aki hosszú levelekben válaszolt bírálatra küldött verseimre), vállán hanyagul átvetve a törölköző, hatalmas szemüvege mögül villan a tekintet. persze nem n.-é (csak egy idegen arc, idegen alak), hisz az ő szigorú-szomorú tekintete már nincs sehol, talán csak néhányunkban él még valameddig, egyre halványabban, akik nem feledjük. istent meg nem nevezünk néven. mert minek? utoljára kétezer-egyben találkoztunk ezen a fürdőhelyen, azon

a toronydőlős szeptemberben,
kamikáze-kedden.

d., a költőnő, aki egyik versében villonnal hentergett (s akinek díjat nem adott más, csak l. l.), társaságunk szíve-lelke volt: úgy mesélte életéből a nyomort, hogy azon csak röhögni lehetett, és úgy beszélte el a ritka örömet, hogy sírtunk rajta mind. d. itt a berekben szakadt ki a depressziós hétköznapokból. itt mindig mániás lett, olyan harsány és trágár, hogy szeretni lehetett csak. a csikk nem aludt ki kezében, a gyógyszerre konyakot ivott, s annyira szegény volt, hogy nála gazdagabbat képzelni senki nem tudott. de az a kövér nő az ikermedencében nem lehet ő, hisz egy téli reggelen d.-t is táncba vitte már a kaszás.

r. pálmatorokról, *dús narancsligetekről* álmodott, de boldogan járt a berekbe. barátokat keresni. költő felesége lett még az érettség után, s azt hitte, a férfi sokkal jobb nála: abbahagyta hát a versírást. húszévesen már elvált nő. nyugdíjas, amikor újra írni kezd. közben végigolvasta a világirodalmat. valaki azt mondta róla: micsoda echó! pedig magát visszhangozta csak. csontig fogyott, amikor a kórházban hónapokig közös ágyban a rákkal... de az ízlését, a formakultúráját őrizte, s talán még akkor is pálmatorokról, narancsligetekről álmodott.

cs. is halott, aki csillagképeknek látta a lehullott gesztenyéket, így hát csillagokat rugdosott a sétány fái alatt. és halott o., aki egy holdfényes éjjelen, mikor egyedül volt, fölfeküdt a vízre lazulni kicsit, ám a medencébe éppen beóvakodó sz. csak a mozdulatlanul lebegő testet látta, s lélekszakadva rohant k.-hoz, a táborvezetőhöz jelenteni, vízi hullát talált, jöjjön gyorsan; s ahogy o. leszállt a vízről a nagy ricsajra, sz. tán még jobban megriadt, hogy föltámadt a holt. ítélet napja, vagy mi ez? a nagy ijedelemre akkor a pálinkát nem sajnálta magától, sem másától.

keresem az írókat a medencékben, a parton,
 a padokon, a büféknél. nem lelem őket.
 időnként mintha ismerős arc, ismerős test
 villanna, mozdulna, de folyton tévedek.
 megkettőződik az idő. a faházak elé, a sétányra,
 a kabinsori zuhanyzókhoz csak a képzelet vetíti
 a múltból az emlékeket: őket, akik azóta
 már a felhők felett úsznának, áznának, írnának,
 vitáznának és iszogatnának, ha lenne valami
 a felhők felett.

